

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vernatalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 20. 15 OCTOBER.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 1.50, Amerika \$ 1,00.	2e Jaargang 1897.
-------------------------------	---	------------------------------------

Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld.

Alvorens dit onderwerp aan te vangen wil ik uwe aandacht vestigen op de woorden van den Apostel der heidenen: „Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen. (Ef. 2 : 8, 9, 10).

Daar zijn menschen welke niet in de Schriften gelooven; en velen, die voorgeven er in te gelooven, zullen zeggen, wanneer hun gevraagd wordt aangaande de verzoenende genade van Christus: Waartoe hebben wij genade noodig? Wat hebben wij gedaan om eene verzoening voor onze zonden te behoeven? Anderen welke voorgeven in Gods Woord te gelooven, gaan over naar het tegenovergestelde uiterste en verklaren, dat zij alles op den Zaligmaker geworpen en nu hunne eeuwige zaligheid hebben door het volbrachte werk van Christus en dat zij nu niets verkeerd kunnen doen of zonden bedrijven.

Om bij het fundament te beginnen kunnen wij vragen: Wat is zonde? Of waaruit bestaat het en wat zijn de gevolgen daarvan? „Een iegelijk, die de zonde doet, die overtreedt ook de wet, want de zonde is de overtreding der wet;” * zegt de geliefde discipel (I Joh. 3:4); en „Alle ongerechtigheid is zonde.” (I Joh. 5:17). De Apostel Jakobus geeft ons eene verklaring van zonde (Jak 4:17): „Wie dan weet goed te doen, en niet doet, dien is het zonde.”

In ons dagelijks leven zien wij, dat zonde het doen is van dat, wat de wet verbiedt of weigeren te doen hetgeen de wet gebiedt, hetwelk met de Schriften overeenkomt. Wederom, in de

*) Engelsche overzetting,

wereld der natuur om ons heen, zien wij, dat ongehoorzaamheid aan die wetten de onvermijdelijke gevolgen voortbrengt en verkeerd is, wat, daar de natuurwetten door God gegeven zijn, nauwkeurig met de goddelijke wet overeenkomt. In alle omstandigheden, menschelijk natuurlijke en Goddelijke, is de regel hetzelfde, zonde is ongehoorzaamheid aan de wet en waar er geen wet is, daar is geen zonde.

Zonde brengt straf voort als haar natuurlijk gevolg. In menschelijke regeeringen maakt ongehoorzaamheid aan de wet de overtreders aan de voorgeschreven straf onderworpen. In de natuur brengt eene minachting harer wetten zeer zeker de onvermijdelijke gevolgen over een persoon, in meerderen of minderen graad naar gelang der gebroken wet. In het ongehoorzaam zijn der Goddelijke of geopenbaarde wet, zal de straf zekerlijk volgen, zooals de geschiedenis vermeldt; en zooals er in de menschelijke en natuurlijke wetten graden van straffen zijn, zoo verschillen ook de soorten in de wetten Gods, zooals de Apostel ons zegt (I Joh. 5 : 17): „Alle ongerechtigheid is zonde; en er is zonde niet tot den dood.”

De eerste zonde in deze wereld, zooals de geschiedenis vermeldt, was de ongehoorzaamheid aan de Goddelijke wet; toen onze eerste ouders den toestand op zich namen om goed van kwaad te kennen, waardoor de zaden der sterfelijkheid in hunne lichamen werden gezaaid en het gevolg was de verbanning uit de tegenwoordigheid van hunnen Maker en na verloop van tijd de ontbinding hunner sterfelijke lichamen. Als een gevolg dezer zonde strekt de straf zich uit tot al hunne nageslachten, of zooals de Apostel Paulus de verklaring maakt (Rom. 5 : 12): „Daarom, gelijk door eenen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzoo de dood tot alle menschen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben.”

Om ieder redelijk persoon te overtuigen dat deze verklaringen waar zijn, zoo is alles wat wij noodig hebben om te doen, de aandacht te vestigen op datgene wat om ons heen aan alle zijden plaats vindt. Wij zien ons zelve en onze medenatuurgenoten met sterfelijkheid bekleed en onderworpen aan den dood. Van tijd tot tijd zien wij onze makkers, onze vrienden en hen die lief en dierbaar tot ons zijn, henen gaan en gelegd worden in het koude en stille graf, om tot stof te vergaan.

Maar ons is gezegd, dat zonde en hare gevolgen niet met onze eerste ouders eindigden, want de Prediker zegt ons (Pred. 7 : 20): „Voorwaar er is geen mensch rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt.” De Apostel Paulus zegt ons (Rom. 3 : 9, 10): „Want wij hebben te voren beschuldigd beide Joden en Grieken, dat zij allen onder de zonde zijn; gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet één; en in Galaten (3 : 22): „Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten.” Johannes (I Zendbrief 1 : 8.) zegt: „Indien wij zeggen, dat wij geene zonde hebben, zoo verleiden wij onszelve, en de waarheid is in ons niet.”

Als wij een oogenblik stilstaan en denken over ons vervlogen

leven en op den toestand van het volk om ons heen zien, dan zullen wij zonde en overtreding aan alle zijden zien en in onze verleden geschiedenis vinden, dat wij die dingen gedaan hebben die wij niet moesten doen en nagelaten hebben die dingen te doen, welke wij moesten doen. Daar dit de toestand der geheele wereld is, zooals aangetoond is met voldoende bewijzen aan alle zijden, waar is dan de persoon die, geleerd of ongeleerd, hoog of laag, rijk of arm, door eigen krachten, geholpen door iedere kunst of wetenschap den mensch bekend, of eenige slechts menschelijke bemiddeling, de zaligheid zijner eigen ziel bewerken, of de eerste schrede doen kan om de opstanding van zijn lichaam uit het stof te doen plaats vinden? Ik ben zeker, dat, als deze vraag in het licht der rede en openbaring beschouwd wordt, het antwoord gelijk zal zijn van Jood en Griek, geloovige en ongeloovige, van hen die de zaligheid verwachten en de zoogenaamde geredde broederen, van Christen en heiden, heiligen en zondaars, dat niemand van zichzelf God uit kan vinden. Allen zullen tot het besluit komen, dat, als iemand de zaligheid verkrijgt, het door de genade Gods zal wezen. „Niet uit de werken opdat niemand roeme;” of (Rom. 11 : 5, 6),” naar de verkiezing der genade, en indien het door genade is, zoo is het niet meer uit de werken, anderszins is de genade geene genade meer.”

De vraag: Op welke wijze is de genade Gods aan de menschen geopenbaard tot zaligheid? is belangrijk. Wetende dat God een rechtvaardig God is, zooals het in de Schriften gezegd wordt en in de natuur is geopenbaard: „Overmits hetgeen van God kennelijk is, in hen geopenbaard is. . . . . Want zijne onziclijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien.” (Rom. 1 : 19, 20.); wetende, dat genade de gerechtigheid niet kan berooven, en gezien hebbende, dat gerechtigheid op alle menschen aanspraak heeft, omrede de erfzonde en de persoonlijke ongehoorzaamheid van ieder kind van Adam, zoo vinden wij, dat door de genade Gods, Hij een plan toebereid heeft waardoor de gerechtigheid te vreden gesteld en genade aan de gansche menschelijke famillie, aan ieder die ze wil aannemen, kan geschonken worden.

De verzoening.

God, door Zijne onbegrensde wijsheid wetende, dat de menschen zouden overtreden, heeft eene oneindige verzoening geschonken in de persoon Zijns Zoons als „het Lam, dat geslacht is, van de grondlegging der wereld”. (Openb. 13 : 8). De Apostel zegt ons (I Tim. 2 : 5, 6.): „Want er is een God, er is ook een Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus; die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis tot zijnen tijd.” Om het duidelijker te maken, op welke wijze Christus de Middelaar is, zegt hij: „En daarom is hij de Middelaar des nieuwen testaments, opdat, de dood daartusschen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het eerste testament waren, degenen, die geroepen zijn, de belofenis der eeuwige erve

ontvangen zoude. Want waar een testament is, daar is het noodzaak, dat de dood des testamentmakers tusschenkome; want een testament is vast in de dooden, dewijl het nog geene kracht heeft, wanneer de testamentmaker leeft..... En alle dingen worden bijna door bloed gereinigd naar de wet, en zonder bloedstorting geschiedt geene vergeving." (Hebr. 9 : 15, 16, 17 en 22.)

Wij zien dus de genade Gods geopenbaard; de schuld betaald en de eischen der gerechtigheid bevredigd. En in denzelfden weg als geopenbaard aan de profeten van alle eeuwen der wereld. Mozes zegt: „Eenen profeet uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de Heere, uw God, verwekken: naar hem zult gij hooren." (Deut. 18 : 15). Jesaja zegt ons van den Middeelaar: „Waarlijk hij heeft onze krankheden op zich genomen, en onze smarten heeft hij gedragen; doch wij achten hem, dat hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is hij verbrijzeld, de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op hem, en door zijne striemen, is ons genezing geworden." (Jes. 53 : 4, 5.)

De Apostel Petrus werd in zijnen tijd geleid om tot het volk te zeggen: „Wetende, dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uwe ijdele wandeling, die u van de vaderen overgeleverd is; maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt lam; dewelke wel voorgekend is geweest vóór de grondlegging der wereld, maar geopenbaard is in deze laatste tijden om uwentwil, die door hem geloofd in God, welke hem opgewekt heeft uit de dooden, en hem heerlijkheid gegeven heeft, opdat uw geloof en hoop op God zijn zou. (I Pet. 1 : 18, 19, 20, 21). De woorden van Christus zijn (Joh. 12 : 32): „En ik, zoo wanneer ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot mij trekken."

Dat Jezus Christus gekomen is, geleden heeft en stierf aan het kruis van Calvaria, kan niemand die de geschiedenis leest verloochen, hetzij men het verslag des Bijbels aanneemt of niet. Want geschiedschrijvers die gelijktijdig leefden en zij die schreven gedurende de eeuw die onmiddelijk op de dagen van den Zaligmaker volgden, hetzij Joden, Grieken, Romeinen of barbaren, vermelden dat Hij een rein en edel leven leefde, onder het volk verkeerende goed doende aan alle menschen met wien Hij in aanraking kwam; dat Hij slecht behandeld werd, gespuwd en gehoond en ten laatste tot eenen onteerenden dood verwezen werd, tusschen twee dieven aan een kruis; en dit alles geschiedde omdat Hij voorgaf de Zoon van God te zijn en omdat de macht Gods in Hem geopenbaard was. Al deze schrijvers bevestigen het verslag der Schrift en toonen aan, dat het waar is.

Zooals wij gezien hebben is zonde tweevoudig: eene algemeene zonde welke alle menschen aankleeft door de overtreding onzer eerste ouders (Rom. 5 : 12); en ook de persoonlijke zonde welke door elk persoon welke in de wereld geboren wordt en tot de jaren van verantwoordelijkheid is gekomen, gedaan wordt.

(I Joh. 1 : 10). De verzoening moet dus om volkomen te zijn, van tweevoudigen natuur wezen. Eene verzoening voor erf of algemeene zonde, gebracht over het geheele geslacht, door middel van de ongehoorzaamheid onzer eerste ouders, en zoo ook voor persoonlijke zonde, door de persoon zelf gedaan.

De Schriften leeren dat deze verzoening voor de erfzonde onvoorwaardelijk gemaakt is. Over het menschdom gebracht zijnde zonder eenige daad van hunne zijde, zoo is het ook weggenomen zonder eenige daad door hen verricht. Zooals de Apostel tot de heidenen schrijft (I Cor. 15 : 21, 22): „Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een mensch. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” Zoo groot als dus het gevolg van Adams overtreding was, zoo groot is ook de onvoorwaardelijke verzoening van Christus.

„Maar,” zegt iemand „het tweede woord allen in deze aanhaling beteekent niet allen in den zin van iedereen, maar eenvoudig allen die in Christus of in Zijne Kerk zijn.”

Mijn waarde vriend, hebt gij nimmer de woorden des Zaligmakers gelezen: „Ik ben de opstanding en het leven” (Joh 11 : 25), en „Want de zoon des menschen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders, met zijne engelen, en alsdan zal hij een iegelijk vergelden naar zijn doen” (Matt. 16 : 27); zoo ook in verbinding daarmede de woorden van den Apostel „Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage hetgeen door het lichaam geschiedt, naar dat hij gedaan heeft, hetzij goed hetzij kwaad” (II Cor. 5 : 10). Alhoewel hij hier aan de heiligen te Corinthen schrijft, zoo wordt dit niet alleen gezegd, of van hen die in Christus zijn, want daar zijn er die zoowel kwaad als goed zullen ontvangen.

De Apostel Johannes vermeldt dit (Openb. 20 : 12, 13): „En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend: en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken. En de zee gaf de dooden, die in haar waren, en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hunne werken.”

Den Apostel is het duidelijk getoond, dat allen het voordeel van de verzoening van Christus zullen ontvangen. Goede, kwade en onverschillige zullen uit het graf opstaan en voor den rechterstoel Gods verschijnen om geoordeeld te worden.

Hebben wij nog meer bewijzen noodig, dat door Christus allen levend zullen gemaakt worden? Als wij die behoeven dan zijn de Schriften er vol van. Maar om uwe aandacht te vestigen op de verzoening voor erfzonde, lezen wij in Hebreën (2 : 9): „Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zou.” En ten slotte maakt de Apostel deze vraag zeer

duidelijk in zijn schrijven aan de Romeinen, hoofdstuk vijf; maar ik wil uwe aandacht vestigen op het 18de vers, dat luidt: Zoo dan, gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door eene rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens." Kan er iets duidelijker zijn? Als de dood en sterfelijkheid over alle menschen overgegaan is niet voor eenige daad van hunne zijde, maar vanwege onze eerste ouders, zoo komt ook de vrije gave van een opgestaan lichaam en leven tot alle menschen zonder eenige verrichting van hunne zijde, maar door de verzoening van onzen Heer en Zaligmaker alleen.

Maar wat omtrent de persoonlijke zonde en hare verzoening? Hier vinden wij de zonde of ongehoorzaamheid begaan en de straf over den persoon gebracht door eigen toedoen. En de Schriften leeren ons, dat de verzoening voor zulke zonden voorwaardelijk gemaakt is en zij die hunne persoonlijke zonde willen vergeven hebben, moeten aan de voorwaarden voldoen.

„Wat!" zeggen sommigen, „is het niet door genade alleen, dat wij van onze zonden verlost moeten worden."

Zeer zeker zal het dit zijn voor hen, welke eene zaligheid ontvangen, want de Apostel zegt (Rom. 3:24, 25): „En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijne genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is: welken God voorgesteld heeft tot eene verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot eene betooning van Zijne rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn, onder de verdraagzaamheid Gods." Gij zult opmerken (Rom. 5:18, 19) het verschil gemaakt tusschen hen welke de rechtvaardigmaking des levens zullen ontvangen en hen die gerechtvaardigd zullen worden: in het ééne geval; „alzoo ook door eene rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens," en aan de andere zijde: „alzoo zullen ook door de gehoorzaamheid van éénen, velen tot rechtvaardigen gesteld worden." Het gezegde van den Apostel (Rom. 11:5, 6). „Alzoo is er dan in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade. En indien het door genade is, zoo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geene genade meer: en indien het is uit de werken, zoo is het geene genade meer; anderszins is het werk geen werk meer," wordt gedacht iedere voorwaarde uit te sluiten, maar in plaats van een voorwaarde uit te sluiten bewijst het, dat er ééne is. Want het zegt, dat er is „een overblijfsel naar de verkiezing der genade." Als er geene voorwaarde was, dan zou er geen verkiezing zijn, maar allen zouden staan, daar God rechtvaardig is en er bij Hem geen verschil is tusschen Jood en Heiden; „want een zelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen." (Rom. 10:12).

Het feit dat een overblijfsel door genade zalig zal worden bewijst uitdrukkelijk, dat er eene voorwaardelijke verzoening voor persoonlijke zonde is. Zegt de Apostel niet: „En Hij is eene ver-

zoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonde der geheele wereld? (I Joh. 2:2). En toch is er een overblijfsel volgens de verkiezing der genade welke deze zaligheid, voor allen bereid, zullen ontvangen.

Zegt onze tekst niet „uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof?” Is hier geen voorwaarde? Is er een waar geloovige in de Schriften die voor een oogenblik denkt, dat iemand zonder geloof zalig zal worden?

„Maar,” zegt iemand die tegenwerpingen maakt, „dat is eene gave van God.”

Zeer zeker is het eene gave Gods; en zoo is alles wat wij hebben; licht, geluid, lucht, voedsel, kleeding, kennis, wijsheid, macht, leven, bekeering, de gaven des Geestes enz., zijn gaven aan het volk gegeven, hetzij persoonlijk of aan allen. En zooals de Zaligmaker verklaart in de gelijkenis der talenten (Matt. 25:14-30), heeft God ons deze talenten gegeven en verwacht dat wij dezelve zullen gebruiken, of zij zullen weggenomen worden.

Eene illustratie kan ons het duidelijk maken. Een schip is gedurende een storm op een rots gedreven, in de nabijheid onzer kust en is op het punt stuk geslagen te worden. Door de genade van het gouvernement zijn er reddingsstations opgericht en de beampten zijn aan het werk en een reddingslijn wordt over het gestrande schip geworpen.

Veronderstel, dat sommigen wilden zeggen: „wij willen niet aan een reddingslijn trekken en het sterke touw aan boord halen en vast maken, want het is door genade dat wij gered worden.” Als zij dit allen zouden zeggen, hoeveel zouden er dan gered worden om de geschiedenis te verhalen?

Laten wij iets verder met dit voorbeeld gaan en veronderstel dat sommige gewillige harten en handen aan den lijn trokken en de touwen vastmaakten; en dan, wanneer de mand aan boord gezonden is, zouden sommigen weigeren er in te stappen, maar voorgevende, dat zij door genade gered moesten worden en het gebod weigerden gehoorzaam te zijn om aan wal te gaan; hoevelen hunner zouden gered worden?

Zoo zal het zijn met hen die zeggen, dat zij door genade gered zijn, door het volbrachte werk van Christus en weigeren om hard aan het koord des geloofs en gehoorzaamheid te trekken, totdat zij veilig op den rots des levens geland zijn.

(Wordt vervolgd.)

Onze nieuwe Zaal te Amsterdam.

Op Zaterdag den 9 October begaven wij ons in gezelschap van broeder en zuster B. G. Thatcher en broeder Herman B. Denkers naar Amsterdam alwaar wij het genoegen hadden broeders R. N. Hill, A. L. Farrell en echtgenoot, W. W. Francis, Ch. Wesson en A. Roghaar in goeden welstand aan te treffen. Direkt na onze aankomst be-

gaven wij ons op weg om de nieuwe zaal, welke zich in de De Wittenstraat 109—111 bevindt, te bezichtigen. De gaswerkers waren juist nog bezig om het gaslicht in orde te maken; al het andere was door het energische handelen der broeders, voornamelijk van br. Hill, in zulk een toestand gebracht geworden, dat wij de eerste vergadering daarin den volgenden Zondag konden houden.

Later in den avond werd door broeder Francis de doop aan twee nieuwe leden bediend, welke den volgenden dag in de vergaderingen bevestigd werden.

Zondagmorgen om tien uur had de eerste vergadering in deze nieuwe zaal plaats. Na gezang en gebed door broeder Hill sprak broeder Pieper tot degenen die vergaderd waren. De dankzegging geschiedde door broeder Farrell. Vele broeders en zusters waren opgekomen en onder de vergaderden konden wij ook een aantal vreemdelingen ontdekken.

Nadat in den middag de eerste zondagsschool in de nieuwe zaal gehouden was geworden werd om 6 uur de tweede vergadering gehouden. Alle zitplaatsen waren bezet en verschillende personen moesten op het platform geplaatst worden. Nadat de bediening van het Heilig Avondmaal op de gewone wijze had plaats gehad, werd de rest van den avond door broeder Denkers en Pieper in aanspraak genomen. In beide vergaderingen waren vele vreemdelingen aanwezig en wij zijn overtuigd dat de leeringen, lessen en vermaningen dien dag aan hun en aan de broeders en zusters gegeven, gezegende vruchten zullen voortbrengen. De aangenaamheid des daags werd verhoogd door eenige vierstemmige liederen, welke door broeders en zusters A. L. Farrell en B. G. Thatcher op roerende wijze werden voorgedragen.

De zaal, welke van nu af door de gemeente in Amsterdam voor hunne regelmatige godsdienstoefeningen zal gebruikt worden, is zeer goed gelegen, 19 M. lang, 8 M. breed en 4½ M. hoog, met alle gemakkelikheden voorzien en voldoende ruimte voor omtrent 450 personen. Wij danken den Heere ook voor deze zegening en hopen, dat zij door allen voldoende gewaardeerd zal worden.

Wat verschijne,
Wat verdwijne,
't Haugt niet aan een los geval,
In 't verleden
Ligt het Heden;
In het nu wat worden zal.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Het Karakter der Grondleggers van Utah.

Het was duidelijk het doel van den Almachtige om uit het volk, dat Zijn instrument was de kolonies van New-England te stichten, de pioniers dezer bergstreek te kiezen. De eigenschappen welke zij door overerving bezitten en die door oefening ontwikkeld waren, waren zulke als noodig waren om de fundeering te leggen van wat een nieuw rijk in het Westen kan genoemd worden. De toestanden waren zoo, dat de grootste kracht van het karakter, de stoutste onafhankelijkheid en onbevreesde verachting van ontberingen en moeilijkheden noodig waren. Tot eene wonderlijke merkbare uitgestrektheid vertoonden de pioniers van Utah dezelfde degelijke karaktertrekken in het nederzetten in dit ongestuurd gebied, als hunne voorvaderen deden in het stichten der kolonies in het gure en woeste oord van New-England. Dezelfde moed, dezelfde vrijheidsliefde, dezelfde onverschrokken dapperheid, dezelfde gewilligheid om de onbekende gevaren der wildernis onder de oogen te zien, voor godsdienstvrijheid en het voorrecht om God te dienen volgens de ingevingen van hun geweten, bezielde mannen en vrouwen van 1847, zooals het de zielen vervulde van hen die hun vaderland ontvloden en naar de verre kusten van Amerika gingen.

De staatkunde van New-England is de staatkunde welke het bestuur der zaken in Utah beïnvloedde en zal beïnvloeden zoolang als de mannen met dat bloed het voorrecht zullen hebben invloed uit te oefenen op de staatszaken. Hun doeleinde mag voor een tijd overschaduwd en hun stelsel van besturen ter zijde gesteld worden, maar wanneer zij de gelegenheid zullen hebben, dan zullen de eigenaardigheden welke hun voorgeslacht onderscheidden en welke zij zelf in groote volkomenheid vertoonden gedurende vele jaren in de eerste bevolking van deze landstreek, zich handhaven en betoond worden in het besturen van dit land.

Niet alleen deed het bloed van New-England zich in dezen staat gevoelen, maar daar zijn tevens van de vrije naties der aarde mannen en vrouwen vergadert met edele eigenschappen, welke niet onwaardig zijn om aan de zijde te zitten van de trotse nakomelingen der vrijheidlievende mannen der zestiende en zeventiende eeuw. Van Groot Brittanie, Scandinavië, Duitschland en Zwitserland zijn duizenden van de beste burgers der landen naar dezen staat vergadert. Is deze taal te sterk? Ik denk neen. Zij zijn niet onderscheiden geweest door hunne geleerdheid, noch door

hunnen rijkdom; maar zij zijn onderscheiden geweest door hunne liefde tot de waarheid. Zij hebben tevens heldhaftige eigenschappen betoond. Zij waren gewillig om alles wat op aarde dierbaar voor de menschen is, op te offeren voor de waarheid des hemels. Zij hebben vaak hunne levens nedergelegd en hunne goederen prijsgegeven en in waarheid hadden zij alles feil voor dat, wat zij geloofden als komende van God. Op deze wijze hebben zij getoond, dat zij waardige medgezellen waren van de mannen van Amerikaansche voorvaderen die instrumenten in de handen des Heeren waren om den grondslag van het groote werk Gods in de laatste dagen te leggen. (George Q. Cannon, in *the Juvenile Instructor*.)

Het toekomstige leven.

Aangaande het toekomstige leven zegt een schrijver in de *Christian Age*:

„De plichten van dit leven zijn ons duidelijk door God bekend gemaakt, maar Hij heeft het niet goed gedacht de plichten van het toekomstige leven te opebaren. De volmaakte heiligheid en het geluk van de zielen zijn bekend gemaakt, maar de bezigheden welke zij gedurende de eeuwigheid te verrichten heeft, zijn een verzegeld boek voor ons. Daar kan geen twijfel zijn of daar zullen diensten in dat leven verricht worden. De menschelijke ziel is wezenlijk werkzaam. Zij kan niet werkeloos blijven. Wanneer zij geheiligd en volmaakt geworden is, dan zal hare oorspronkelijke natuur niet veranderd worden. Werkzaamheid moet eene voorwaarde van haar geluk zijn. Alle zedelijke kracht die wij in deze wereld verkrijgen, zal ongetwijfeld gelegenheid tot uitvoering hebben in de toekomstige wereld. Des te grooter onze voortgang tot volmaaktheid hier is, des te beter zullen wij daar bekwaam zijn tot het verrichten van diensten, God wijst hier verschillende positiën en werkzaamheden aan en zoo kan Hij verschillende positiën en werkzaamheden daar aanwijzen. Iemand die hier eene onaanzienlijke plaats bekleed heeft, kan tot eene aanzienlijke plaats in den hemel aangesteld worden. Wij weten, dat Gods wil volkomen in den hemel zal gedaan worden. Wanneer wij Gods wil hier doen, dan is dit een gedeelte van onze voorbereiding voor den hemel. Ware godsdienst is eene opvoeding voor het toekomstige leven. Het is een zeer onwaardig idee om godsdienst als een middel te beschouwen om aan de straf der zonde te ontkomen. Noch is het eene voorbereiding voor den dood. De dood is slechts het sluiten van onze voorbereiding voor het toekomstige leven. En waar het onze voorbereiding afsluit, zoo moeten wij werken zoolang het dag is. Alles wat wij hier kunnen doen voor Gods eer en alles wat wij kunnen doen ter voorbereiding om Hem hiernamaals te eeren, moet gedaan worden vóór „de nacht komt”.

Er zijn vele waarheden in het kort in bovenstaande aanhaling gezegd. De gevolgtrekkingen welke de schrijver heeft gemaakt van de leeringen des Bijbels, geholpen door het licht der rede, zijn zeer redelijk. Nieuwere openbaring echter heeft de Heiligen der laatste Dagen een meer bepaald idee gegeven van sommige der plichten van het menschedom in het hiernamaals, en wat hunne werkzaamheden zullen zijn is niet geheel en al een „verzegeld boek”. Door den Profeet JOSEPH SMITH hebben zij geleerd, dat de bestemming van de rechtvaardigen in het hiernamaals is, op tronen verhoogd te worden, in macht te regeeren en de engelen aan zich in onderwerping te houden. Hij heeft gezegd: „als gij wilt gaan waar God is, dan moet gij als God zijn, of de beginselen bezitten, welke God bezit.”

Het is duidelijk blijkbaar, dat er veel voor den mensch te leeren is om aan God gelijk te worden. Hij kan in geen geval tot zulk eene verheven plaats in dit leven geraken; het is daarom noodig, dat in het hiernamaals het menschedom in vooruitgang naar de volmaking moet voortgaan. De eenige weg waar langs zij dezen vooruitgang kunnen verkrijgen is door studie en onderzinding — door het doen en leeren doen, door het overkomen van moeilijkheden en het volmaken hunner naturen. Zij zullen plichten te volbrengen hebben, zooals zij in dit leven hebben. Sedert het geopenbaard is, dat zij, die niet het voorrecht hebben om het Evangelie in dit leven te hooren, het voorrecht om dit te doen in het toekomstige leven zullen hebben, is het duidelijk, dat zij in de geestenwereld bezig zullen zijn om de beginselen van het Evangelie te leeren en te gehoorzamen en dat anderen werkzaam zullen zijn om hun die beginselen te onderwijzen. De bezigheden van het menschedom in het toekomstige leven zullen gelijkvormig zijn aan die van het tegenwoordige. Daar is geen grens aan den voortgang van den mensch in dit leven, en voor hen, die het eeuwige leven verdienen, zal er geen einde zijn aan den voortgang hiernamaals.

E. F. P.

Ontslagen en benoemd.

Broeder Herman B. Denkers is van zijne werkzaamheden in de vertakking Dordrecht eervol ontslagen en geroepen om in Rotterdam op het kantoor te werken.

Broeder A. Van Dam is van zijnen arbeid in Deventer eervol ontslagen en geroepen om Br. Denkers plaats in Dordrecht in te nemen.

Broeder Frank W. Thatcher is van zijn werkzaamheden in Rotterdam ontslagen en geroepen in de vertakking Brussel, België, te werken.

Broeders J. B. Ripplinger en Henry Koldewijn zijn van hunne werkzaamheden in deze zending eervol ontslagen met verlof om den 25 September per S. S. „City of Rome” naar huis terug te keeren. Wij hopen dat zij eene goede terugreis zullen gehad hebben.

Correspondentie.

(*Vervolg van blz. 301*).

Ziende, dat er niet veel menschen naar onze vergadering in dat lokaal kwamen, deden wij onderzoek naar een ander. Er was echter nog slechts één lokaal, dat voor vergaderingen verhuurd werd en dit behoorde aan 5 personen van streng orthodoxe gevoelens, terwijl twee hunner zelfs ouderlingen bij een zeker kerkgenootschap waren. Daar br. Stokvisch met de hoofdpersoon bekend was begaf deze zich naar hem en vroeg verlof om de zaal te kunnen huren, hem tevens een „Koninkrijk Gods” aanbiedende tot onderzoek onzer leer. Daar alleen in eene vergadering van genoemde

personen een besluit kon genomen worden, verkreeg hij de belofte, dat ik spoedig bericht zou ontvangen en werkelijk kreeg ik de vrijheid in het lokaal „Obadja”, tegen matige vergoeding, te kunnen spreken. Op Zondag 12 September begaf ik mij in gezelschap van twee broeders (Sel en G. v. d. Waard) naar Gorinchem. Twee onzer vrienden (Groesbeek en J. Molendijk) hadden ook verzocht ons te mogen vergezellen. De laatste, welke vroeger organist bij de doleerende kerk te Dordrecht was geweest, zou het orgel in genoemd lokaal spelen. Ten 8 uur begon onze vergadering welke uit omtrent ruim 110 vreemdelingen bestond. Ik sprak naar aanleiding van Lukas 17 vers 26. Allen luisterden aandachtig en na afloop der vergadering bleven er 14 personen wachten om verder met ons te spreken. Na eenige punten besproken te hebben werden zij onderling verdeeld en gingen dus elkaar bestrijden, wat spoedig een einde aan ons gesprek maakte. Ten half twaalf kwamen wij te Dordrecht terug.

Op Zaterdag 25 September begaf ik mij met br. J. Molendijk (deze was inmiddels gedoopt, zoo ook Groesbeek), welke voor zaken naar Gorinchem moest, wederom naar Gorinchem om te zien of ik de zaal nogmaals kon huren. Wij verschenen voor 4 van de eigenaren en het bleek al spoedig, dat twee hunner bittere vijanden waren. Het geheele gesprek mede te deelen is onnoodig. Zij het genoeg te zeggen, dat door een hunner zelfs de wellevendheid uit het oog werd verloren en hij ons vaak beleedigde, zoodat de hoofdpersoon hem hieraan herinnerden zeggende: „Mijnheer . . . zij kunnen Jezus net zoo goed liefhebben, als wij.” Het besluit viel in ons nadeel uit, doch eene herstemming werd beloofd, welke binnen enkele dagen zou plaats hebben. Voor mijn vertrek gaf ik mijne getuigenis van het Evangelie en met bittere spot zei de zooveen besproken persoon: „ja het Evangelie van Mormon, bedriegerij enz.” Tevens vernamen wij, dat een zeker predikant ons erg tegenwerkte. Doch Hij, die de harten neigt, deed ook voor ons alles ten goede komen; want een paar dagen later kreeg ik verlof om op Zondag 3 October des avonds ten 8 uur wederom eene vergadering in het lokaal Obadja te mogen houden. Br. Molendijk, ~~welk~~ het orgel zou spelen vergezelde mij, zoo ook br. J. Stokvisch en Groesbeek. Er waren nu ruim 150 personen tegenwoordig. De afval en de herstelling werden nu besproken, terwijl 2 der broeders eene korte getuigenis gaven. Allen waren onder den indruk van het gesprokene en het bleek, dat wij vele vrienden gemaakt hadden, maar niemand had lust om verder met ons te spreken. Met genoegen werden de door ons aangeboden tractaatjes aangenomen en in dit kleine stadje wordt de boodschap dezer laatste dagen door velen besproken. Mijne ondervindingen, gewaarwordingen en gedachten kan ik het beste met de woorden der Schrift uitspreken: „De oogst is zeer groot, maar de arbeiders zijn weinig.” Ook enkelen van de eigenaars waren tegenwoordig en ik ontving eene stille wenk, dat het lokaal nog wel vaker zou toegestaan worden. Biddende dat God ook dit werk

moge zegenen, zoo noem ik mij uw broeder en medearbeider in Christus. W. J. De Brij.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(Vervolg van blz. 304).

Wat een vertrouwen en deelneming boezemde hij in. Zijn voorkomen en geest gaven mij meer verzekering dan duizend geschreven aanbevelingen of brieven ter inleiding." Zoodanig is de gave des Heiligen Geestes, en zoo zijn de werkingen ervan, wanneer hij ontvangen wordt door het wettelijke kanaal, het goddelijke, eeuwige Priesterschap.

HOOFDSTUK XI.

Wijsbegeerte van wonderen.

't Verstand vraagt, sidderend van vreeze en ontzag:
„Welk meesterlijke geest nu den dichter inspireeren mag?
Welke stoute wijsbegeerte durft voor te schrijven
Een wet, die tot besturing van wonderen zal blijven,
Zeg, hoe gevolgen zonder oorzaak ooit gebeuren,
En hoe de goede natuur haar eigen wetten kan verscheuren?"

Onder de populaire fouten der moderne tijden heeft eene meening de overhand, dat wonderen gebeurtenissen zijn, welke gebeuren in tegenstelling van de wetten der natuur, dat zij gevolgen zonder oorzaak zijn.

Als dit het geval is, dan is er nooit een wonder gebeurd, en zal er nooit zoo iets gebeuren. De wetten der natuur zijn de wetten der *waarheid*. Waarheid is onveranderlijk en onafhankelijk in haar eigen sfeer. Nog nooit is er een natuurwet verbroken. En het is eene besliste onmogelijkheid, dat zoodanige wet ooit verbroken zal worden.

Dat, wat op het eerste gezicht in tegenstelling met de bekende wetten der natuur schijnt, zal altijd bij onderzoek bevonden worden, in volkomen overeenstemming met deze wetten te zijn. Bijvoorbeeld, als een zeeman der vorige eeuw, die voor den wind voer, een schip ontmoet had, dat met tamelijken spoed rechtstreeks tegen wind en stroom inliep, dan zou dit gezicht voor zijn begrip een wonder in den hoogsten zin van het woord schijnen, dat is, een voorval volkomen strijdig met de hem bekende wetten der natuur. Of als een trein van wagens met honderden passagiers of met vele tonnen vracht gezien was, die met een spoed van zestig mijlen per uur zich over de oppervlakte der aarde voortbewoog en naar het scheen voortgedreven door zijne eigene krachten van voortbeweging, dan zouden onze vaders een wonder gezien hebben, eene gebeurtenis, welke hun toegeschenen zou hebben, die wetten der natuur te verbreken waarmede zij zoo zeer gemeenzaam waren.

Als het vorige geslacht getuige was geweest van het gemak,

waarmede nieuws van Londen naar Parijs kon overgebracht worden in een oogenblik, terwijl zij niets wisten van de latere uitvinding der electriche telegraaf, dan zouden zij in alle oprechtheid getuigd hebben en met de volkomenste zekerheid, dat een wonder verricht was in zichtbare overtreding van de welbekende wetten der natuur en strijdig tegen alle menschelijke kennis van oorzaak en gevolg.

Maar eenmaal gemeenzaam met de uitvindingen der tegenwoordige eeuw, houden al deze wonderen op zoodanig te zijn, en de wetten der natuur en van oorzaak en gevolg werden bevonden steeds voort te gaan, ongeschonden zijnde, in al de overeenstemming van oorspronkelijk bestaan en werking.

Dezelfde beschouwingen kunnen met gelijke kracht op al de geestelijke verschijnselen van het heelal toegepast worden.

De termen „wonder” en „verborgenheid” moeten in onbruik geraken en ten slotte verdwijnen van de woordenlijsten der verstandelijke wezens als zij vooruitgaan in de hoogere sferen van verstandelijke bestaanbaarheid. Zelfs nu moesten zij alleen in een betrekkelijken of begrensden zin gebruikt worden, als toepasselijk op die dingen, welke nog niet in het bereik van onze krachten of middelen van begrip zijn.

Wij willen den beoefenaar hier herinneren aan twee beginselen of wetten van bestaan, in een vroeger hoofdstuk van dit werkje ontwikkeld, welke voor alle wonderbare machten van het heelal geldig zijn en voor alle machtige werken ooit door God of Zijne dienstknechten verricht.

Ten eerste. Al de elementen van het stoffelijk heelal zijn eeuwig.

Ten tweede. Er is eene goddelijke zelfstandigheid, vloeistof of essence, „geest” genoemd, alom onder deze elementen verspreid.

Deze geestelijke zelfstandigheid is het zuiverste, fijnste en krachtigste element in het heelal. Het is aangedaan met al de wijsheid, kennis, intelligentie en macht. In het kort, het is het licht, leven, macht en beginsel van alle dingen waardoor zij zich bewegen, en van alle intelligenties waardoor zij denken.

Deze goddelijke zelfstandigheid, of geest, is de onmiddellijke, werkzame of besturende agent in alle heilige wonderbare krachten.

Engelen en alle heilige menschen verrichten al hunne wonderen, om eene moderne magnetische uitdrukking te gebruiken, eenvoudig door in „gemeenschap” te zijn met deze goddelijke zelfstandigheid. Twee wezens, of twee millioen — ieder aantal — aldus in „gemeenschap” geplaatst, bezitten allen één gezindheid. De gezindheid van den één is de gezindheid van den ander, de wil van den één is de wil van den ander, het woord van den één is het woord van den ander. En de heilige vloeistof, of geest, met hen allen in gemeenschap zijnde, gaat voort de elementen te controleeren en al de bevelen, welke wettelijk uitgevaardigd zijn, uit te voeren en dit in overeenstemming met den wil en de wijsheid van den grooten Eloheim.

God de Vader is het Hoofd. De bevelen van Jezus Christus moeten in den naam van den Vader zijn.

De bevelen der engelen, of van heilige mannen, moeten, om wettig en behoorlijk van kracht en waarde te zijn, uitgevaardigd worden in den naam van Jezus Christus, of van de Drie, die den Hoogen Raad uitmaken, en moeten in overeenstemming zijn met hunne vereenigde gezindheid en hun wil. Dan gaat de Heilige Geest voort en voert hunne bevelen uit. Dit agentschap onzichtbaar zijnde, en het gevolg zichtbaar, doet de verrichtte daad voor hen, die onbekend zijn met geestelijke bemiddeling, een wonder schijnen, of een gevolg zonder oorzaak.

Toen Jezus Christus met een sterfelijk lichaam bekleed was, had Hij niet de volheid dezer goddelijke zelfstandigheid in eens, maar groeide op en nam toe in dezelve, totdat Hij, opgestaan zijnde uit den dood, de volheid er van ontving en daarom alle macht in hemel en op aarde had.

Zijne Apostelen ontvingen een gedeelte van dezen Geest, maar niet de volheid, daar zij sterfelijk waren; vandaar dat zij sommige dingen konden weten en doen, maar niet alle.

De leden van de Kerk genoten ook van dezen Geest door de bediening der Apostelen, waardoor wonderbare gaven aan hen werden medegedeeld, sommige aan den één en sommige aan den ander; enkele om te spreken in talen, sommige om van de eene taal in de andere te vertalen; sommige om te profiteeren, visioenen te zien, met engelen omgang te hebben: anderen in bedwang te houden, of duivelen uit te werpen, of zieken te genezen: en wederom andere de Kerk of de wereld te onderwijzen en te stichten door het woord der wijsheid en het woord der kennis.

Al deze gaven en wonderen waren de werkingen van dien één en denzelfden Geest aan de leden van de Kerk der heiligen, terwijl de wereld niet van eene voldoende hoeveelheid van den Geest had ontvangen om deze gaven te bezitten. De reden hiervan is, dat zij zich niet bekeerden, niet in Jezus Christus geloofden, in Zijnen naam niet gedoopt waren en de gave des Heiligen Geestes niet ontvingen door de oplegging der handen van het Priesterschap, daar de vervulling dezer plichten of beginselen het wettige of vastgestelde kanaal is, waardoor de gave des Heiligen Geestes wordt medegedeeld. De reden, waarom deze gaven des Geestes niet gedurende alle eeuwen van de zoogenaamde „Christelijke kerk” genoten zijn, is, omdat zij niet de ware kerk is; noch wordt de ware bediening van het Apostelschap gevonden onder de kerk of kerken waar deze gaven verloochend worden. Ieder bedienaar en lid van zoodanige instellingen heeft noodig zich te bekeeren, in den naam van Jezus Christus gedoopt te worden tot vergeving van zonden en de gave des Heiligen Geest te ontvangen door de oplegging der handen van diegenen, die autoriteit hebben, opdat zij het Koninkrijk Gods kunnen ingaan.

Deze verordeningen, door een wettig Priesterschap bediend, zijnde goddelijk vastgesteld, zijn de eenige wettige middelen waar-

door den mensch deze goddelijke krachten kan ontvangen en gebruiken; of m. a. w. zij zijn de middelen door God verordineerd, waardoor een wezen gemeenschap kan hebben, of een gedeelte van deze goddelijke zelfstandigheid aan een ander kan mededeelen, waardoor deze in verbinding geplaatst wordt met den Vader, Zoon en Heiligen Geest, en met engelen, de geesten van rechtvaardige menschen in de geestenwereld en met de leden der ware Kerk op aarde. (Wordt vervolgd.)

Eene geschikte vergelijking.

De Apostel Paulus vergelijkt, in zijn zendbrief aan de Corinthen, (hoofdstuk 12), de Kerk van Christus met het lichaam van een mensch. Door de gemaakte vergelijking toont hij de noodzakelijkheid van eene volkomen organisatie in de Kerk — dat ieder ambtenaar van dienst is en er niemand gemist kan worden. Hij toont ook aan, dat allen in volmaakte overeenstemming zouden werken — „opdat er geene tweedracht in het lichaam zij.”

Deze vergelijking wijst niet alleen aan, dat de Kerk van Christus maar één lichaam is en slechts één hoofd moet hebben, maar dat de bewegingen van ieder ambtenaar der Kerk door dat hoofd zouden bestuurd worden, zooals de bewegingen van de ledematen van het menschelijk lichaam door het verstand bestuurd worden. Terwijl „het oog niet tot de hand kan zeggen: ik heb u niet van noode; of wederom het hoofd tot de voeten: ik heb u niet van noode,” zoo kan ook de voet, noch de hand, noch het oog, noch eenig ander lid tot het hoofd zeggen: ik heb u niet van noode ik kan onafhankelijk handelen.

Terwijl de Apostel dit niet zegt, zoo toont de vergelijking welke hij maakt duidelijk aan, dat de ambtenaren der Kerk allen aan het hoofd ondergeschikt zijn, zooals de lichamelijke leden aan den wil onderdanig zijn. Zonder zulk eene regeling kan er geen orde in de Kerk heerschen. (Mill. Star.)

Overleden

JOHANNA MENCKHOFF, geboren te Stiftsberg, (Duitschland) den 17den December 1817, is den 5den October 1897 in den hoogen ouderdom van 80 jaren te Macheleu bij Brussel overleden. Zr. MENCKHOFF is voor vele jaren een getrouw lid der Kerk geweest en stierf in de hoop op eene glorierijk: opstanding.

I N H O U D:

Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld . . . . . Blz. 305 Onze nieuwe zaal te Amsterdam . . . . . „ 311 Het Karakter der Grondleggers van Utah . . . . . „ 313 Het toekomstige leven . . . . . „ 314		Ontslagen en benoemd . . . . . Blz. 315 Correspondentie . . . . . „ 315 Sleutel voor Godgeleerdheid . . . . . „ 301 Eene geschikte vergelijking . . . . . „ 320 Overleden . . . . . „ 320
---	--	---

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
 Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.